

SZÖLLŐSI ZOLTÁN
Szégyen a vers

Még holdas ég Nagymecset
Asszonyöl négere vagyok
Szemem álmatlan ecset
Mankóznak szürke csillagok

Szárazan üget szívem
Dühög az áprilisi szél
Nem úszik el ha nézem
Láncáról hajó dinnyehéj

Harcaim beh meguntam
Kívülem csontom nyírfa nő
Vers világháborumban
Dunán fény Ágnes-lepedő

Hajnal dől már az égnek
Kövekkel völgybe hegy biceg
Félek Istenem félek
Szégyen a vers ha senkinek

De profundis

Ahol járok szél jár üresen
Intése szaga útja nincs
Ahol állok fal áll rühesen
Lemarva tégláig az ing

Ahol égtem ősz ég idegen
Szekezem úrben semmiért
Ahol nézek csillag üvegen
Mászik sírásom cseppjeként

Ahol arcomért kiáltozom
Boldog az akinek nincsen
Ahol arcomat megátkozom
Nincs arcomnyi sem a Minden

Ahol Napom múltamból tükröm
Tenyérnyi egem ha éled
Ahol Holdam rög hull örökkön
Éjszakám kutaknál mélyebb

Ahol mindenem vállalásom
Hangomnál több nem lehetek
Ahol álmából sír országom
Kárpátos nagy bölcsője reng

Söpröm a mesét

Tócsában ég el a tenger
Elgondoltam s cigarettáztam
Halálig kölyök az ember
Lázban

Kő és galamb
Virrasztásom fekete süveg
Tollázkodott esti harang
Lüktet az ablaküveg

Álltam
Odakint tavaszi szél tombol
Lámpák fehér jázminában
Söpröm a mesét asztalomról